

som vil blive ved at gaa igen, men det ærede Medlem opfatter det selvfølgelig anderledes.

Men hvis dette nu skulde ske, at det ærede Medlem sejrede, og denne Fremtidspolitik, der ligger i dette Ændringsforslag, spirer, udfolder sig, og det kan jo ske til næste Vinter, hvis det ærede Medlem og hans Parti og Højre sejre, saa spørger jeg: Hvorledes vil det ærede Medlem føre denne lille Grundlovsændring igennem? Hvorledes vil han stille sig til det Spørgsmaal, der da rejser sig, Spørgsmaalet om de kongevalgte Landstingsmænds Opløselighed? Jeg tror, det maa være fuldkomment berettiget at spørge det ærede Medlem derom. Hvis han havde moralsk Ret til forleden Dag at spørge den nuværende Regering om, hvorledes den vil stille sig til Finansloven næste Foraar, maa det være fuldstændig berettiget, at jeg spørger det ærede Medlem nu, hvorledes han vil stille sig til dette uendelig vigtigere Spørgsmaal, som ikke er noget taktisk, men et principielt politisk Spørgsmaal. Det har det ærede Medlem endnu ikke svaret paa nogen Sinde. Jeg tror, det ærede Medlem er den eneste fremragende Politiker — fremragende i hvert Fald ifølge lang Løbebane og paa anden Maade — som endnu ikke har givet noget klart Svar herpaa. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) undlod længe at give Svar derpaa, men det lykkedes alligevel ved en lille Klapjagt, som de Herrer maaske huske, i Efteraaret til sidst at faa et Svar, og dette Svar, det beder jeg ærede Medlemmer ikke mindst af Højre huske paa, gik ud paa, at det ærede Medlem ganske deler J. A. Hansens gamle Grundlovsopfattelse, den, som den nuværende Konseilspræsident saa klart og aabent har gjort gældende. Det ærede Medlem holder paa de kongevalgte Landstingsmænds Opløselighed.

Men nu staar ikke det ærede Medlem fra Ringkøbing, men det ærede Medlem fra Æbeltoft som Fører for Delegationen i denne vigtige politiske Sag. Derfor maa jeg have Ret til at spørge det ærede Medlem, hvorledes han stiller sig til dette Spørgsmaal. Svarer det ærede Medlem, at han er ganske enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing, er dermed enhver Mulighed for Enighed med Højre om Gennemførelsen af denne lille Grundlovsændring udelukket. Da bliver den ogsaa fra dette Synspunkt set et tomt Slag, noget, der kan stilles op for at slaa noget andet ned, men noget, der i og for sig

ikke har nogen Mulighed for at virkeliggøres. Saa vil det ærede Medlem øjeblikkelig komme i Karambolage med sin nuværende allierede. Men erklærer det ærede Medlem, at han ikke er enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing, saa erklærer det ærede Medlem med det samme, at denne Fremtidspolitik ikke blot i Øjeblikket gaar ud paa at slaa Juni-Grundlovsforslaget ned, men tillige for Fremtidens Vedkommende gaar ud paa at slaa det eneste Vaaben, det danske Demokrati har til at gennemføre Juni-Grundloven, ud af dets Haand. Derfor maa vi have Klarhed her. Enten er det ærede Medlem fra Æbeltoft enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing om de kongevalgtes Opløselighed, og saa er der ingen Udsigt til Gennemførelsen af det her foreslaaede, heller ikke med et Flertal i dette Ting og heller ikke med det ærede Medlem som Konseilspræsident, eller ogsaa er han ikke enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing, og saa er der ganske vist Mulighed, men saa gaar denne Vej gennem et uhørt Forræderi mod det danske Demokrati, saa betyder denne Mulighed ikke blot, at vi i Øjeblikket gennemføre en lille Grundlovsændring, men at vi samtidig slaa det eneste forfatningsmæssige Middel, vi have til med Haab at kunne kæmpe for Juni-Grundlovens Genindførelse ad lovlig Vej, slaa det danske Demokrati dette Middel ud af Hænde. Her ligger altsaa et saa stort, saa vigtigt, saa skæbnesvangert Problem, at det ærede Medlem fra Æbeltoft maa give os Klarhed, og hvis han ikke vil gøre det, saa stempler han sig selv. Naar han krævede Klarhed over et taktisk Fremtidsspørgsmaal af denne Regering, men ikke selv vil give Klarhed over et ganske anderledes skæbnesvangert, politisk Spørgsmaal, stempler han sig selv med Ord, som jeg for øvrigt ikke behøver at nævne, og som vel heller ikke Formanden af parlamentariske Grunde vilde tillade.

I disse korresponderende Forslag, som her foreligge, dels fra Delegationens og dels fra Højres Side, ser jeg en Overenskomst af rent negativ Art, som kun har det Formaal at slaa det ned, som for Øjeblikket foreligger. Deri have de Herrer endelig fundet hinanden. Det kneb længe, det faldt haardt, men det er lykkedes, man er enedes om dette rent negative. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har endelig faaet stillet et Forslag paa Benene, som kan samle saa mange Højremænds Stemmer, at der kan blive et Fler-